

тя. Сърдцето ѝ се свиваше и ѝ се искаше да заплаче.

Майка ѝ виждаше мжката на Маргаритка и искаше да ѝ помогне. Тя я доведе въ къщата на единъ богатъ селянинъ да я запознае съ неговата дъщеря, малката Иванка — протичко, но много добродушно селско момиче.

Иванка посрещна новодошлата столичанка радостно. Тя я поведе изъ градината, бра ѝ цвѣтя и плодове, показа ѝ обора и кокошарника, заведе я при малкитѣ теленца и пиленца. Презъ това време Маргаритка все се мушѣше и мълчеше: всичко ѝ се

виждаше лошо и неприятно. Неприятна ѝ бѣше и добродушната Иванка съ своитѣ селски дрешки, а особено съ своитѣ прости голѣми дървени обуца, каквито носѣха селскитѣ деца тамъ. Колкото пжти Маргаритка погледнеше Иванка въ краката, отвѣщаше погледъ—не можеше да изтърпи да ги гледа. Не можеше и да слуша да ѝ хлопатъ на краката тѣзи тежки обуца.

На сутрннѣта Иванка дойде да види своята нова приятелка Маргаритка и да я заведе на разходка изъ полето и ливадитѣ, дето бѣше много приятно.